

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: **a) K. B., b) P. B.**, zast. JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou, se sídlem Rumunská 1798/1, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2023, č. j. OAM-907/ZA-ZA11-D02-R2-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2023, č. j. 21 Az 32/2023-24,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek vůči rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2023, č. j. OAM-907/ZA-ZA11-D02-R2-2022, a vůči rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2023, č. j. 21 Az 32/2023-24.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci (dále též „stěžovatelé“) kasační stížností napadli v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti označenému rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, shledána nepřipustnou žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany a řízení o této žádosti bylo podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Dále bylo rozhodnuto, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Italská republika.

[2] Součástí kasační stížnosti byl také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 a 5 ve spojení s § 107 s. ř. s. Stěžovatelé tento návrh odůvodňují tím, že v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohou požádat, aby žalovaný rozhodl o jejich strpění na území v režimu zákona o azylu. Naopak v případě nepřiznání odkladného účinku stěžovatelé nebudou mít v průběhu řízení o kasační stížnosti pobytové oprávnění plynoucí ze zákona o azylu, tedy by *de facto* buď museli odcestovat, anebo na území ČR nadále pobývat neoprávněně. Tvrdí, že s výkonem rozhodnutí žalovaného souvisí předání do Italské republiky, což pro stěžovatelku a jejího nezletilého syna znamená rozdělení rodiny. Stěžovatel b) je žákem druhé třídy základní školy, bylo by

v rozporu s jeho zájmy, aby do vydání rozhodnutí byla přerušena školní docházka a on by musel být v uprchlickém táboře na území cizího státu, když nezná tamní jazyk ani zde nemá žádné zázemí. Následky rozhodnutí způsobují stěžovatelům nepoměrně větší újmu, když v daném případě nikomu jinému újma vzniknout ani nemůže. Přiznáním odkladného účinku není ani ohrožen důležitý veřejný zájem, neboť stěžovatelé nemají záznam v trestním rejstříku, nepáchají na území ČR žádnou trestnou činnost, přičemž akceptují pravidla pro vstup a pobyt na tomto území.

[3] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že s ním nesouhlasí. Účinky napadeného pravomocného rozhodnutí neznamenají pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Nebylo prokázáno, že by situace jmenovaných byla natolik výjimečná oproti ostatním žadatelům v obdobném postavení, aby jejich kasační stížnosti měl být přiznán odkladný účinek. Právě stěžovatel je povinen osvědčit, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly újmu, nestačí v návrhu poukázat na pouhou možnost vzniku újmy. Vznik této újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo možné označit za újmu. Důvody stěžovatelem uváděné v žádosti o přiznání odkladného účinku jsou prezentovány pouze v obecné rovině citací příslušného zákonného ustanovení a stěžovatelé tím neprokázali vznik natolik intenzivního následku, který by se dal kvalifikovat jako újma dle § 73 odst. 2 s. ř. s.

[4] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproporcionalitu újmy způsobenou stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[5] V posuzovaném případě byly splněny obě uvedené podmínky, a Nejvyšší správní soud tak shledal návrh stěžovatelů důvodným. Z tvrzení stěžovatelů je zřejmé, že by jim v případě vycestování z České republiky hrozila újma spočívající v zásahu do jejich soukromého a rodinného života a vazeb na území České republiky. V návrhu stěžovatelů je uvedeno, že v ČR se v režimu dočasné ochrany jako občan Ukrajiny nachází manžel stěžovatelky a), který je zároveň otcem stěžovatele b); stěžovatelé s ním bydlí a jsou na něm ekonomicky závislí. Nezletilý žalobce b) v současnosti navštěvuje druhý ročník základní školy v ČR a bylo by v rozporu s jeho zájmem, aby v důsledku nuceného vycestování musel školní docházku přerušit. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal, že by se přiznání odkladného účinku dotklo práv třetích osob. Lze proto konstatovat, že první podmínka pro přiznání odkladného účinku splněna je. Výkon rozhodnutí o správním vyhoštění by mohl

pokračování

představovat pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by se tento výkon a jiné právní následky napadeného rozhodnutí neodložily. Nucené vycestování mimo území České republiky by mělo nepochybně za následek i ztížení možností stěžovatelů uplatnit svá práva v řízení u soudu, přestože jsou zastoupeni advokátem.

[6] Soud se dále zabýval otázkou, zda je splněna i druhá podmínka, tj. zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V daném případě Nejvyšší správní soud neshledal rozpor s důležitým veřejným zájmem, neboť se jedná pouze o odložení účinků napadeného rozhodnutí do pravomocného skončení řízení před Nejvyšším správním soudem, který ve věci rozhodne přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne podání kasační stížnosti (§ 32 odst. 6 zákona o azylu).

[7] Protože obě zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu